



VOL. I Maaliskuu N:o 3
1909

SPIRITISTI

SPIRITUALISTINEN AIKAKAUSIKIRJA SPIRITISMIÄ JA
SITÄ LÄHELLÄ OLEVIEN PSYKILLISTEN KY-
SYMysten KÄSITTELYÄ VARTEN

TOIMITTAJA

JALO KIVI



Mitä on haudan tuolla puolen?
Mikä odottaa meitä n. k. kuoleman jälkeen?
Näitä kysymyksiä valaisee spiritismi.



SPIRITISTI

„Ja sitte pitää tapahtuman, että minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle; ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman, teidän vanhimpanne pitää unia uneksuman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän“.

Joelin kirjan 2: 28.

Spiritualistinen aikakauslehti spiritismiä ja sitä lähellä olevien psykilisten kysymysten käsittelyä varten.

VOL. I

HELSINGISSÄ, MAALISKUUN 15 P: NÄ 1909

N:o 3

Spiritismi.

Spiritismi ei ole mitään uutta — se on vanhaa, ikuista ilmestystä — muodot ilmestyksille vain vaihtelevat meidän tajuntamme ja kehityskantamme mukaan. Me nousemme porras portaalta ylöspäin ja näköalamme sitä myöden myöskin laajenee ja me voimme heittää katseemme yhä kauemmaksi ympärillemme.

Spiritistisiä ilmiöitä — eli sellaisia tapauksia, joita tällaisella nimityksellä tarkoitetaan — on ollut nähtävinä kaikkina aikoina ennen nykyistä spiritististä liikettäkin. Näistä ilmiöistä kerrotaan kaikkien kansojen vanhoissa kertomuksissa sekä kirjoissa ja meidän raamattummekin on tällaisia ihmekertomuksia täynnänsä. Aikoina, jolloin uskottiin olevan suoranaista yhteyttä jumalain ja ihmisten välillä, ei näitä ilmiöitä niinkään ihmetelty kun nykyään ihmetellään; kaikki yliluonnollinen — eli oikeammin yliaistillinen — oli vaan muka näitten jumalallisten olentojen tekoa ja vaikutusta. Myöhemmin, kun kristinuskko oli pääsnyt vallitsevaksi, luettiin kaikki „ihmeet“ pyhimyksien ja profeettain ansioksi, mutta kun profeetat kävivät harvinaisemmiksi, niin alkoi kristillinen kirkko katsella tällaisia „ihmeitä“ „heltä iläisten“ tekemiksi.

Kaikkina aikoina on kuitenkin selitetty ja myöskin uskottu, että kuolleitten henget olivat jonkunlaisessa tekemisissä näitten „ihmeitten“ — eli yliaistillisten — tapahtumien kanssa, ja tämä usko on nyt vahvistunut spiritismin kautta. Suomen kansakin on aina uskonut kuolleitten voivan vielä kuolemansa jälkeen liikkua, toimia ja näyttäytyä eloon jääneille. Meillä on ollut paljon kansan miehiä ja naisia, jotka ovat olleet „loveen“ lankeavia ja selvänäköisiä (klärvoajanteja). Eikä ainoastaan meillä, vaan kaikilla kansoilla on tuhansia kertomuksia kuolleitten hengistä, jotka ovat näyttäytyneet ruumiillisen kuolemansa jälkeen.

Kirkko opettajineen ei tunnusta spiritismiä juuri pääasiallisesti sentähden, että se on näyttänyt vääräksi heidän teologis-materialistisen oppinsa siitakin, että: „kuolleet ovat kuolleita“ siksi kunnes he herätetään „viimeiselle tuomiolle“. Mutta kirkko opettajineen on saanut väistyä askele askeleelta kaikilla aloilla. Se on saanut tunnustaa, että raamattua ei saa ymmärtää kirjaimen mukaan, vaan on sen kirjoituksissa kätkeytyä totuus allegoristen ilmoitusten takana, joita etsivät kyllä löytävät; ¹⁾ — se on saanut tunnustaa, että maa on pyöreä pallo äärettömässä avaruudessa, luotu miljoonien vuosien kehityksen alaisena; — että luonnossa löytyy toimimassa lakeja, joita emme nykyisillä aistimillamme kykene käsittämään kaikessa suuruudessaan. Kirkko on aina tahtonut pysytellä ahdasmielisessä suvaitsemattomuudessa, polttaen roviolla totuuden julistajia, vaikka se olisi useinkin voittanut sillä, että olisi tunnustanut totuuden, eli oikeammin: tunnustanut kykenemättömyytensä osoittamaan totuutta.

Kirkko on kaikkeuden Suuren Ylläpitäjän, Luojan, kuvitellut itselleen inhimilliseltä näkökannaltaan ja opettanut hänestä ahdasmielisenä hallitsijana, tyrannina, joka on vaatinut sokeaa uskoa ja ottamaan tätä varten „järjen vangikseen“ — eli siis „kaivamaan maahan uskotun leiviskänsä“, käyttääkseni Kristuksen vertausta.

Lohdutuksen Henki, jonka me spiritismin kautta olemme saaneet Kristuksen lupauksen mukaan, on kuitenkin antanut tietää vielä uudestaan, että meillä on rakas Isä, joka johdattaa meitä täydellisyyteen. Hän on luonut kaikkeuden sekä lait, jotka johtavat ja ohjaavat kaikessa; että meistä itsestämme ainoastaan riippuu kuinka nopeasti edistymme kehityksessämme täydellisyyttä kohden, johon Kristus on antanut osoitteen: „Olkaa puhtaat teidän ajatuksissanne, puheissanne ja toimissanne“.

Lohdutuksen Henki on tuonut meille uutta toivoa masentuneisiin miehiin ja nuiille, jotka ovat ymmärtäneet äänensä, sydämen suloista rauhaa.

Kaikkialla kaikuvat nyt henkien äänet julistaen ihmiskunnalle rakkaasta Isästämme ja ihmisen kuolemattomuudesta — *ja jolla on korvat kuulla se kuulkuon, sillä Jumalan valtakunta on nyt lähestynyt ja lähestyy yhä lähemmäksi.*

Kirkollisten n. s. uskovaisten puolelta, jotka — muistamatta Kristuksen sanoja: „älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi“ — ovat aina valmiina tuomioittensa kanssa „helvetin kadotukseen“, olemme saaneet kuulla hyvinkin karkeita syytöksiä „perkeleen palvelijoina“ y. m.

Tosiaankin! Onkohan perkele nousnut perkelettä vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan? Jos niin on, on „uskovaisilla“ syytä iloita tästä, sillä

¹⁾ Heparalaiset kirjaimet ovat myöskin samalla numeroita ja näitä voidaan käyttää „kaksimielisesti“.

„se valtakunta silloin hajoaa“ — ja hekin pääsevät „perkeleeltä“ rauhaan, ettei se ole viettelemässä heidän „heikkoa lihaansa“ syntiin.

Spiritismi ei ole mitään *uskontoa* tai lahkoa mistään uskonnosta; se on ainoastaan määrätty kanta eräissä kysymyksissä. Silti se ei ole kuitenkaan missään kohdassa ristiriidassa kristinopin kanssa, eikä kiellä mitään tämän perustotuksista. Mutta spiritismi ei tunnusta kirkollisia dogmeja, jotka ovat ihmisten laatimia. Spiritismi noudattaa täydellisesti Jesuksen opetuksia ja selvittää sekä valaisee hänen opetuksiaan ja vertauksiaan, joihin hän puki opetuksensa. Spiritismi selittää ihmiselle: mikä hän on, mitä hänen on tehtävä ja mikä häntä odottaa. Kun spiritismi vielä opettaa ihmisille nöyryyttä, laupeutta, rakkautta ja sovinnollisuutta, — vaatii ensin kunkin ihmisen „parantamaan itsensä“ ja sitte vasta lähimäisensä, sekä työskentelee ihmiskunnan veljestämiseksi, saadaksensa rauhan maahan — niin täytyy kysyä: *Onko tämä perkeleen työtä?* Ja jos niin on, niin täytyy tunnustaa, että „perkele“ on hyvin siveellinen olento. . . .

Mitä ovat sitte henget? Ne eivät ole muuta kun niitten ihmisten henkiä, jotka ovat jättäneet tämän elämän ja pääsneet vapauteen toiselle puolen haudan. Siellä haudan takana ei löydy kahdenlaista äärimmäistä vastakkaista olotilaa: hyvien ja pahojen. Paha on ihmisessä ohi menevää epätäydellisyyttä, joka ennemmin tai myöhemmin tulee hänestä jäämään pois. Spiritismi tunnustaa kylläkin, että löytyy hyviä ja pahoja — eli oikeammin kehittymättömiä — henkiä mutta se tietää myöskin, että pahatkin ovat joskus vielä tuleva hyviksikin.

Mitä ovat sitte spiritistiset ilmiöt? Eivät mitään muuta kun ilmauksia meille vielä tuntemattomista luonnonlaeista, jotka lait meille kumminkin vielä kerran ilmaistaan. Kuka houkkio voi uskoakaan, että minkäänkaltaisia ilmiöitä voisi tapahtua säännöttömänä poikkeuksena Jumalan itsensä asettamista laeista? Luullaanko, että hän antaisi tapahtua pienimmänkään poikkeuksen siitä, mitä hän itse kerran on asettanut? Itse voi hän luonnollisesti muuttaa tai poistaa näitä luonnonlakeja, jos hän niin hyväksi näkee, mutta ei suinkaan hän antaisi alempain, enemmän tai vähemmän nurjamielisten olentojen niihin kajota.

Itse spiritismille ovat nämät ilmiöt sellaisenaan vähemmästä merkityksestä — ovat ainoastaan todistamassa henkien voimaa aineen yli ja tulevatkin kyllä aikanaan vielä ymmärrettäväksikin kun ihmiskunta on kehittynyt, „luotu uudestaan“. Kehitykseen ja uuteen elämään tarvitaan kuitenkin uskoa, ei spiritismiin, vaan Jumalaan ja ijankaikkiseen elämään. Toiset ihmiset saatetaan tähän uskoon yhdellä tavalla, toiset toisella tavalla — monet ihmiset eivät usko elleivät saa kouraan tuntuvaan todistusta ja tuskinpa edes sittenkään. Usko tarvitsee perustuksen, muutoin se on sokeata uskoa, joka ei ole suurenkaan arvoista. Näillä spiritistisillä ilmiöillä lieneekin juuri tarkoitettu luoda tällaista perustusta niille ihmisille, jotka eivät ole itselleen voineet muuta perustusta saada.

Onhan vallan luonnollista, että mitään ei ole tapahtunut, tapahdu tai tule tapahtumaan ilman Jumalan hyväksymistä, — mutta yhtä selvää on myöskin, että kaikki mitä on tapahtunut, tapahtuu tai tulee tapahtumaan, tapahtuu määrättyssä hyödyllisessä, kasvattavassa ja opettavassa tarkoituksessa. Voidaan siis täydellä syyllä sanoa, että spiritismi on ilmaantunut tarkoitettuna, ja siis täysin oikeutettuna. Muutoinhan olisikin hämmästyttävää, että Jumala antaisi henkien ilmoittaa itsestään ja toimittaa henkisiä ilmiöitä.

Materialismia löytyy useamman laatuista. Paitsi tieteellistä materialismia, joka nyttemmin kuitenkin näyttää olevan peräytymässä, löytyy vielä karkeampaakin materialismia, sellaista, joka piilee ihmisissä tiedottomasti. Täällä on useammalle kaikessa toiminnassaan määrääjänä ainoastaan itsekkäät pyyteet, silleen on raha Jumalana, hän ei usko mihinkään muuhun kuin itseensä, jota myöskin rakastaa ylinnä kaiken; hän ei odota haudan tuolla puolen mitään, koska hänelle ovat tämän aineellisen elämän aistilliset ilot kaikki kaikessa. Tällainen materialismi on kaikkien vaarallisinta uskolle ja leviää varsin helposti kun ei siihen tarvita mitään tieteellistä pohjaa, vaan saa se kannatusta ihmisen omilta himoilta ja ihmisen molemmista „perussynneistä“ ylpeydestä ja itsekkäisyydestä. Spiritismi vastustaa kaikkea materialismia ilmaantukoon se missä muodossa tahansa ja on myöskin materialismin vaarallisin vastustaja niillä aseilla, joita sillä on käyttää — ja spiritismi sekä materialismi eivät tule koskaan yhtymään missään kohdassa.

Kuoleman jälkeisestä olotilasta on meillä olemassa neljä eri määrittelyä:

1:ksi. Täydellinen loppu tämän elämän päättyessä — materialismin mukaan.

2:ksi. Yhtyminen kaikkeuteen — panteismin mukaan.

3:ksi. Persoonallinen kuolemattomuus tämän yhden elämän jälkeen ja sitte muuttumaton olotila — kirkon opetuksen mukaan.

4:ksi. Persoonallinen kuolemattomuus erilaisten kokemuksien jälkeen ja kohoamisella ylöspäin.

Näistä ovat kaksi ensimmäistä määrittelyä kristinopin ulkopuolella, näissä murtuvat kaikki siteet kuolemassa perheenkin jäsenten kesken ja mitään toivoa jälleen tapaamisesta ei ole. Kolmannessa määrittelyssä on jälleentapaamisen mahdollisuus, edellyttämällä, että joutuvat samaan olotilaan — helvettiin tai taivaaseen. Neljännessä määrittelyssä on täydellinen tietoisuus jälleen tapaamisesta, vaikka perhesuhteet eivät ole enää siinä merkityksessä kun nyt.

Terve järki ratkaiskoon: millä puolen on Jumalan oikeudenmukaisuus, tietoisuus ja rakkaus.

Kaikkialla tunnetaan suurien henkisten voimien virtaus. Parhaiten on tämän tunteen tulkinnut Tolstoi lausuessaan:

„Täytyy olla sekä sokea ja kuuro ellei näe ja kuule, että uusi tietoisuus herää ihmisissä. Sytytetään uusi voimakas valo. Tämä ei ole tuntu-

massa ainoastaan meidän pienellä sotilailla täytetyssä maanosassamme, vaan kaikkialla koko avarassa maailmassa on voimakas pyrkimys uuteen elämään ilman väkivaltaa, ilman sääntöjä, ilman määräyksiä, jotka pakoittavat ihmisen palvelemaan ainoastaan ruumista, eikä henkeä.

Isäin mitta on täytetty ja ihmishenki kaipaa jotakin muuta — joka on jo tulossa ja tälle tulevalle on meidän omistettava voimamme. Minä seison lähellä kuolemaa enkä tarvitse peitellä ajatuksiani. Minä sanon teille: *me elämme suuren juhla-ajan aattoa*. Minä aavistan, että seisomme uuden elämän kynnyksellä — iloisen, onnellisen työajan kynnyksellä, jolloin tehdään työtä rakkaudessa, yksimielisyydessä ja sovinnollisuudessa. Ja tämä uusi elämä tulvehtii yli politiikan pienten purojen, kuljettaen ne mukanaan jokeen, mereen, niin aina valtamereen.“

Jalo Kivi.

„Ignoramus et ignorabimus“.

(Jatkoa)

Niin, yksinpä papistokin alkoi „muuttamaan väriänsä“. Kun Darwin 1883 haudattiin Westminster Abbeyhen piti Englannin ensimmäinen arkkipiispa hautauspuheen ja useammat Englannin papeista kertoivat saarnatuolista Darwinin suuresta työstä, jonka he huomasivat sopivan täydellisesti yhteen kristillisyyden kanssa. Darwinin kiivaimmat vastustajat olivat yhtäaikaan muuttaneet hänen lämpimimmiksi kannattajikseen.

Tuskin on kuitenkaan Darwinistinen liike ehtinyt asettua, ennekuin spiritismi esiintyy päiväjärjestykseen. „Spiritismi on darvinismin jatkoa“, sanoo Darwinin työtoveri, zoologi Alfred Russel-Wallace. Ilman spiritismiä on kehitysteoria käsittämätön. Darwin on itse — tietensä tai tietämättään — viittänyt spiritismiin, kun hän jälkipuheessaan teokseensa „Ihmisen sukuperä“ lausuu seuraavat mieleenpainettavat sanat:

„Se tosiasia, että ihminen näin on nousnut aina huippuun, sensiaan että hän aikojen alussa olisi jo asetettu sinne, antaa toivoa vielä korkeammasta päätarkoituksesta kaukaisemmassa tulevaisuudessa.“

Jos Darwinismi oli vaikea sulattaa, niin on spiritismi ollut vielä vaikeampaa. Melu on alkanut uudestaan, kirkko sinkahuttaa „anathemansa“ ja intelligenssi on menehtyä naurusta. „Ihminen olisi kaksoisolento, tulos kuolemattoman, järjestävän hengen työstä, joka säilyttää kaiken tietoisuutensa kuoleman jälkeen ja voi asettautua yhteyteen jälkeensäneitten kanssa! — sancta

simplicitas! ¹⁾ Ja niin selitetään vapaasti „silmänkääntäjä konsteista,“ „humpuuksista“ ja „hallucinationista“ j. n. e. Spiritismi on „mahdottomuuksien mahdottomuus“.

Kun kuuluisa englantilainen kemisti professori Crookes 1884 julkaisi tuloksensa ensimmäisistä aineellistuttamiskokeistaan (Käti Kingsin kanssa) huusivat intelligensit „hallucinationia“. Crookes valokuvasi silloin sen aineellistuneen hengen, mutta kun huuto halucinationista on yhäkin kuulunut, niin ovat kai vastustajat täytyneet huomata, että valokuvauskoneenkin voi hallucineerata. Eräs toinen luonnontutkia otti valettuja jäljennöksiä paraffiniin ihmeellisten esiintyjäin käsistä ja jaloista ²⁾ — mutta paraffiiniakin vaivasi hallucinationi.

Suuri joukko Europan ja Amerikan merkitsevempiä tiedemiehiä ovat astuneet spiritismin kannattajien joukkoon, mutta se ei auta. Ne tiedemiehet, jotka eivät ole tutkineet asiaa huutavat vieläkin „ignoramus“ — ja intelligensit paukuttavat käsiään. Niin, vieläpä Saksan suuri „Zionin vartia“, dogmatiikko professori Virchow, muistamatta ikäviä kokemuksiaan darvinismista ei voinut pysyä alallaan. Hänen väittelynsä tunnetuin spiritistin, professori Zöllnerin kanssa on vielä varmaan tuoreessa muistissa.

Kuinka monta kertaa ovat herrat tiedemiehet polttava hyppysiaän ennenkuin oppivat varovaisuutta! Wictor Hugo sanoo niin sattuvasti tiedemiesten suhteesta spiritismiin:

„Pilkata, sensiaan kuin pitäisi tutkia, on kyllä mukavaa, mutta hyvin epätieteellistä. Omasta puolestani uskon minä sen olevan tieteen eittämättömän velvollisuuden, että tutkia kaikki ihmeet. Tieteellä ei ole oikeutta pilkata. Oppinut, joka pilkkaa jotakin sentähden, että hän katsoo sen olevan mahdottomuutta, on hyvin lähellä hassua. Odottamaton pitäisi aina olla tieteelle odotettua. Sen pitää ottaa ja tutkia sitä, heittää oletettu ja konstareerata todellisuus.

Tieteellä on „ihmeisiin“ nähden ainoastaan tutkimusoikeus, sen täytyy tarkastaa ja eroittaa epäilyttävä. Kaikki ihmisellinen tietämys on koottua faktoista. Että väärää on sekoitettu toden kanssa, ei ole hyväksyttävä syy heittää kaikki kokonaan pois. „Mistä asti akanat ovat olleet syynä siihen, ettei tunnusteta vehnää“ — ? Repikää rikkaruohot, erehdykset, mutta kootkaa faktat ja sitokaa ne toisilla tosiasioilla. Tiede on se side, joka koossa pitää faktojen lyhteitä.“

Taistelu spiritismistä käy parhaillaan ja vastustajat ovat kieltämättä enemmistönä, kuitenkin ei puutu merkkejä jotka tietävät aseman käännöistä. Yhä

¹⁾ „Pyhä yksinkertaisuus“.

Suom. muist.

²⁾ Sulaa parafiinia kaadettiin veden pinnalle, johon henki pisti materialiseerattun kätensä, kun käsi nostettiin ylös niin kovettui parafiini sen ympärille ikäänkuin hansikkaaksi ja jäi ehjäksi kun käsi dematerialiseerattiin. Tämä ei luonnollisesti olisi käynyt laatuun meikäläisen kädelle.

Suom. muist.

useampi ja useampi tiedemies liittyy spiritismin riviin, yksinpä papitkin, erittäinkin Amerikassa ja Englannissa, selittävät julkisesti, että spiritismin filosofia on yhtäpitävää kristillisyyden kanssa.

Tieteenä on spiritismi yhtenä haarana luonnontieteestä ja semmoisena alistettu luonnontutkimuksessa tavallisen tutkimusmetoodin alaiseksi. Tätä ei voi kyllin huomauttaa sellaista humpuukia vastaan, jota „spiritistisen tutkimuksen“ nimellä ja „paljastuksina“ harjoitetaan ihmisiltä, joilla ei missään kohdin ole edellytyksiä tieteelliseen tutkimukseen; joka vallan hyvin tulee näkyviin tällaisista lähteistä tulevista lopputuloksista, jotka melkein kaikki ovat päinvastaisia niille, joita saavuttavat ne tiedemiehet, jotka asiallisesti ovat tutkineet asiaa.

„Te luulette meidän olevan hulluja“ sanoo professori Crookes, „mutta me tiedämme teidän olevan niitä.“

Minna Canth ja spiritismi.

(Jatkoa.)

„Olehan rauhassa, ne ovat vaan henkiä“, vastasi mrs Marryat ja parakaisten juoksi sisar takaisin peitteen alle. Ilmiöt olivat niin lukuisia, että noin kahdeksan tai kymmenen kättä yht'aikaa nyki heitä. Mrs Marryat pyysi koetteeksi saada sitoa kiinni Rosien kädet ja kun tämä siihen suostui, sitoi mrs Marryat hänen yönuttunsa hihat yhteen ja varmuuden vuoksi hän nämä vielä neuloi kiinni matrassiin, joten hänen täytyi maata selin emäntäänsä. Rosie valitti väsymystä ja nukkui, tai vaipui oikeammin semmoiseen horros-tilaan, jossa mediot tavallisesti ovat henkien ilmestyessä.

Vähän aikaa oli kaikki hiljaa, haamut katosivat ja äänet vaikenivat. Mrs Marryat luuli ilmiöiden jo loppuneen, kun äkkiä käsi kosketti hänen päätänsä ja sormet hiljaa nykivät hänen otsakiharoiitaan.

„Kuka se on?“ kuiskasi mrs Marryat ja sai vastaukseksi: etkö tunne minua? Minä olen Powles! Vihdoinkin — kymmenen vuoden kuluttua puhuttelen sinua taaskin ja näen sinut jälleen kasvoista kasvoihin.“

Powles oli eräs mrs Marryatin hyvä ystävä, jonka kuolin vuoteen ääressä hän oli ollut kymmenen vuotta takaperin ja joka usein oli luvannut kuoltuaan ilmestyä hänelle.

„Kuinka voin tietää, että tämä on sinun kätesi?“ kysyi mrs Marryat. „Peter on saattanut materialiseerata jonkun muun käden, pettääkseen minua.“

Silloin laskeutui käsi heti hänen päästään ja hiveli ulkopuolellaan hänen huuliaan. Se oli karvainen, niinkuin John Powlesin kädet olivat olleet, josta syystä Mrs Marryat oli häntä kutsunutkin Esauksi. Mrs Marryat muisti, että Powles oli kerran saanut kätensä sijoiltaan ja siitä saakka jäi käsiranne vialliseksi. „Annappas kun tunnustelen käsirannettasi“, sanoi Mrs Marryat, ja kohta vietiin hänen kätensä nivelen suurennetulle luulle. Mrs Marryat seurasi käsivartta ylös nähdäkseen, mistä se lähti ja huomasi silloin, että se päättyi keskelle medion selkää. Rosie nukkui kaiken aikaa niin raskaasti, ettei tiennyt mistään, mutta Mrs Marryat valvoi ja puheli John Powlesin kanssa entisistä ajoista ja asioista, joista ei kukaan muu mitään tietänyt, aina siihen kuin päivä valkeni. Kun viimeinkin ääni hiljeni ja he Rosien kanssa nousivat vuoteeltaan, oli huone täydellisessä epäjärjestyksessä, taulut olivat käännetyt nurin seinällä, porsliinit pesukaapista nostetut uunin reunustalle, toaletti koristeet siirretyt pöydälle, sanalla sanoen, tuskin oli ainoakaan kappine enää paikoillaan.

Toisen vielä kummemman tapauksen kertoo Mrs Marryat. Hän oli halunnut taaskin kahdenkeskistä istuntoa Rosien kanssa saadakseen väkempiä ilmiöitä. He istuivat rinnakkain sohvassa ja Mrs Marryat huusi varomattomasti käsiään levittäen: „Nyt Peter, tee pahintasi.“ Samassa silmän räpäyksessä putosi suuri, raskas olento hänen syliinsä semmoisella voimalla, että hänen olkapäänsä oli rutistua. Olento oli lyijyä tai puuta pikemmin kuin lihaa ja verta. Ja nyt alkoi semmoinen elämä, ettei sitä sanoin kuvata voi, kertoo Mrs Marryat. Heitä kiskottiin tukasta, lyötiin vasten kasvoja, heidän vaatteensa revittiin ja kun he peljästyksissään hakivat turvaa toisissaan ja painuivat toisiaan vasten, temmattiin Rosie erilleen ja nostettiin ylös pöydälle jonkun matkaa siitä kohdasta, missä Mrs Marryat istui. Rosie huusi säikähdyksestä ja itki. Molemmat rukoilivat ja pyysivät päästä rauhaan, mutta turhaan. Huone oli täynnä materialiseerattuja olentoja, oli aivan kuin joukko suuria lintuja ja yölepakoita olisi lennellyt ympäri ja viistelleet pitkin seiniä. Viimein huusi Mrs Marryat hädissään: „Powles, missä sinä olet? Etkö voi heitä asettaa?“ Peterin ääni vastasi: „Halloo, täältä tulee Powles“, ja samassa temmellys lakkasi. Peter poistui joukkoineen, Powles silitti heidän hiuksiaan ja korjaaili heidän pukujaan, pyysi Mrs Marryatin syöttämään kaasua ja olemaan aivan rauhassa. Hän teki niin ja näki Rosien pöydällä ryömyllään; huonekalut olivat jo paikoillaan ja kaikki entisellään muuten paitsi että heidän vaatteensa olivat siekaleina.

Tämän laatuksia ilmiöitä kerrotaan ei ainoastaan Englannista ja Ameriikasta, vaan myöskin Saksasta, Itaaliasta, Itävallasta, Venäjältä, niin melkeimpä kaikista Euroopan maista.

Spiritistinen liike ulkomailla.

Myersin ja Gurneyn tiedonantoja haudan takaa.

Viime numerossa mainitsimme *Myersin, Gurneyn ja Hodgsonin* tiedonannoista haudan tuolta puolen.

Myers ilmoitti rva H:sin kautta m. m.

„Minä tiedän että on jo kulunut lähes kolme vuotta siitä hetkestä kun minä kuljin rajan ylitse — mutta tunnen kuitenkin olevani täällä vielä niin sanoakseni kehityksen alussa. Olin melkein koko ensimmäisen vuoden jonkunlaisessa horrostilassa ja tämä seikka selittää kyllä tekemiäni erehdyksiä. Täältä on vaikea antaa tietoja — paljon vaikeampaa kuin yleisesti luultiin-kaan; jos saakin voimia kynnykselle asti, niin ne uupuvat kynnyksellä.

Minä olen ajatellut jotakin sopivaa vertausta joka selittäisi teille mitä varten minä olen vielä, niin sanoakseni, maahan sidottu. Tämä on minun oma syyni — minulla kun on palava halu tehdä „lähetystyötä“ — palava halu saada puhua niitten henkien kanssa, jotka vielä ovat vankeina kahleissa tomun vankiloissa. Parhain vertaus, jonka voin löytää on tämä: minä olen seisovinani jäätyneen akkunaruudun edessä, joka pimittää näkö-alan ja estää kaikki äänet, samalla kun minä olen sanelemassa heikolla ja hiljaisella äänellä vastahakoiselle, epäilevälle ja jonkunverran tylsälle sihteerille. Sano-maton voimattomuuden tunne painostaa minua — minä tunnen itseni niin kovin heikoksi ilmaisemaan sitä, joka kuitenkin sisältää niin äärettömän paljon. Minä en pääse yhteyteen niitten kanssa, jotka minua ymmärtäisivät ja uskoisivat.

Sinä (tämä rva H:lle, mediumille) tarvitset vielä saada paljon harjaantumista ennenkuin kykenet minua auttamaan sillätavoin kun minua tarvitsee auttaa — ja minä en tiedä millä tavoin tämä kävisi laatuun. Sinun epäilyksesi peittävät niin usein valon minulta. Minulla olisi niin äärettömän paljon sanottavaa ja kuitenkin niin vähän tähän tilaisuutta. Mediumin aivot sekoittavat usein meiltä kaikki — on niinkuin täytyisi uskoa tärkeä sanoma nukkuvalle henkilölle. — — — Tässä jatkui toisella käsialalla: Minä en voi olla sitä mitä tahtoisin olla, voimia puuttuu — minä ikävöin ja toivon, mutta epätoivoisuus tahtoo vallata.

Myers antaa myöskin tietoja olostaan toisella puolen. Kuolemansa jälkeen oli hän horrostilassa ja tästä hän kertoo: Tiedottomuuden aika oli minulle tavattoman pitkä. Ei löytynyt mitään tietoista sidettä minun ja maailman välillä, viimeisen tunteen sain siitä kosketuksesta, joka sulki silmäni, — ylimeno henkimaailmaan, jossa nyt olen, oli minulle varsin tiedotonta — ja minä en tiedä mistään niin sanoakseni jälleen tulostani nyt tätä sinulle kertoessani. Nyt minä olen täysin tietoinen voimistani ja toimistani, mutta en voi sentään merkitä kaikkia kulkemani tieni eri kohtia.

Jos sielulle olisi mahdollista kuolla takaisin „maan päälle“, niin minä kuolisin halusta saadakseni tulla teidän joukkoonne sanomaan teille, että kaikki mitä konsanaan kuvittelemme ei ole puoleksikaan niin ihmeellistä kun on todellisuus Kunpa voisin edes näinkin saavuttaa teidät — kunpa voisin edes sanoa teille minä kaipaen voimaa tähän ja kaikki mitä tunnen on sanomaton ikävöiminen, sanomaton tuska. Saavuttaako nämät sanat teitä, edes jotakuta — eli valitanko minä vain niinkuin tuuli valittaa: sanattomasti ja huomaamattomasti.

Myersin ensinmäinen ilmoitus rva H:in kautta oli hyvin kuvaava. Se oli runopukuinen ja kuului:¹⁾

Ystävä, kun maassa vielä elin, vähän tietoa minulla oli, mutta kirjoittaa voin helposti. Kuolemalta olen oppinut uusia asioita, joista kertomaan teille ikävöin, mutta en nyt osaa kirjoittaa teille.

1

Todellisuus on monin kerroin ihmeellisempää kun meidän rohkeimmatkaan arvelumme. Todentotta, mikään arvelu ei koskaan tule kylliksi lähelle todellisuutta.

17

Voipi olla, että niitten itsetietoisuus, jotka kuolevat äkkiä, ei ole horroksissa kovin kauan — mutta minun kokemukseni on hyvin pitkäaikaista horrostilaa.

01

Tämä on niinkuin ensimmäisiä hapuilevia koetuksia ilmaista ajatuksiaan vieraalla kielellä, jota huonosti olemme oppineet. Luulee olevansa hyvin kaukana poissa ja kaivataan, mutta saadaan kokea, että löytyy mahdollisuuksia lähestyä toisiansa.

Rva H. ei ymmärtänyt ajatusta numeroilla: 1, 17 ja 01, jotka olivat kirjoitetut rivien yläpuolelle, mutta neiti Johnsson tunsikin nämät salaisiksi merkeiksi lähettäjän persoonasta. 1, 17, 01 merkitsi: Tammikuun 17 p:ä 1901, joka oli Myersin kuolin päivä.

Myers koetti m. m. saada itsensä näkyvään muotoon rva H:lle, mutta yritys epäonnistui ja heikensi hänen voimiaan sillä kertaa.

Kaksi kertaa on Myers voinut nähdä entistä ympäristöään. Hän kertoo: erään kerran eräessä kokouksessa, jolloin te kaikki näyitte minulle niinkuin latuskaisia korttileikin kuvia nähtynä harmaan sumun lävitse. Toinen kerta olin kotonani muutamia viikkoja sitte. Minä tahtoisin varsin halusta näytettyä vuosipäivänäni — johon on nyt enään 9 päivää — kun vaan olisin varma siitä, että tahtoisitte nähdä minun „eidoloniani“ ilman pelkoa tai vastenmielisyyttä. Pieninkin pelko koskisi minuun sanomattomasti. Nykyisessä tilassani vaivaavat ajatukseni minua enemmän kuin kivut tai palohaavat vai-

¹⁾ Suorasanaisesti suomennettuna.

vasivat minua vielä eläissäni. Mutta tämäkin on osa siitä tiestä, jota meidän täytyy täällä kulkea kehityskulussamme.

Myers puhui kerran Gurneystä, joka kuoli 1888 sanoen: Gurney on vielä kaukana — aika ja olosuhteet ovat tämän vaikuttaneet. Seitsemän vuotta on tavallinen aika, jolloin voi helpommin olla yhteydessä maan kanssa. Tästä voidaan erityisissä olosuhteissa poiketa, mutta säännöllisesti on seitsemän vuotta pisin aika.

Kirjani („Human personality“) julkaiseminen oli tavaton apu minulle — sekä muillekin meistä. Se toi uutta voimaa. Uusia voimia pääsi liikkeelle meitä kohtaan. Kaikesta huomiosta — itsetiedottomastakin — voipi olla apua meille. Se on ainoastaan tyhjä välinpitämättömyys, joka hengelle on toisena kuolemana — hengelle, joka kerran on ollut ihminen.

Toisessa korehtuuriarkissa on vielä muutamia painovirheitä, joita ei ole huomattu. Ole niin hyvä ja käy se vielä kerran läpi suurella huolella.

Oi, että voisin vielä tulla sinne — voisin edes antaa positiivisen todistuksen siitä, että minä muistan, ymmärrän ja elän vielä.

Surullisempaa erehdystä ei ole olemassa kuin siinä, että luullaan kohotettavan rakkaitten vainajiensä autuutta heitä suremalla. He toivovat rakkautta, mutta ei mitään valitusta.

Gurney kirjoittaa Psykillisen seuran työstä:

„1873, 30 vuotta sitte. Cmrde Abig nuoruus. Se on ollut pitkällistä työtä — mutta työ ei ole vielä lähelläkään loppuaan — se on vasta alkamassa. Jatkakaa sitä — Jatkakaa — Me olimme soihdun kantajia — seurakkaa meitä — Liekki palaa vakavammin nyt.

E. G. 1888“.

Cmrde Abig on eräs anagrammi Cambridge'stä, eräs kaupunki Englannissa), 1873 oli se aika jolloin Psykillinen seura perustettiin ja 1888 on Gurneyn kuolinvuosi.

Gurney kirjoitti erään toisen kerran:

„Vaikka aika ei ole vielä tullut — niin se on tuleva. Tienraivaajia *ei sitte enään* tarvita kun tiet on aukaistu. Kuokkaa ja lapiota nyt tarvitaan välimuurin poistamisessa — ja kukaan ei saa väsyä näitä käyttämästä. Mikään ei ole merkityksetöntä, vaikka siltä näyttäisikin“.

Käti Kings'in hyvästijättö.

1870 luvun alkupuolella ryhtyi Englannin etevin ja tunnetuin tiedemies, Professori *William Crookes* (nytemmin Sir William Crookes) tarkkaa tieteellistä metoodia noudattaen tutkimaan spiritistisiä ilmiöitä. Tulokset näistä tutkimuksista julkaisi hän kirjoituksissa aikakauslehti: „Quarterly journal of science'ssä“; nämät kirjoituksensa muutamilla lisäyksillä, julkaisi hän

sitte kirjana nimellä: „Researches in the Phenomene of Spirituolism“. Tämän kirjansa loppu osassa kertoo Crookes eräistä aineellistumis-ilmiöistä, joita hän tutki erään nuoren tytön, neiti *Florence Cook*'in avulla, joka oli mediu-mina. Tämän kautta esiintyi eräs naishenki, joka kutsui itseään *Käti King*'iksi. Jonkun aikaa ilmaannuttuaan ilmoitti Käti King tehtävänsä olevan täytetyn ja hänen täytyvän poistua. Tästä viimeisestä istunnosta kertoo Crookes erikoisessa luvussa, jossa hän myöskin selittää tutkimustapaansa.

„Sillä viikolla, jolloin Käti jätti meidät, antoi hän melkein joka ilta meille istuntoja niin että minä saisin tilaisuutta valokuvata hänet keinoitekoisessa valaistuksessa. Tätä tarkoitusta varten asetettiin viisi täydellistä valokuvauskonetta; kaikki asetettiin niin että niillä voitiin kaikilla yhtäaikaan ottaa Kätistä valokuva kun tämä esiintyi valokuvattavaksi. Varattu oli levyjä varalle ettei pitänyt tapahtua mitään pysähdystä; tämän kaiken järjestin minä apulaiseni kanssa.

Kirjastoani käytettiin pimeänä kapinettina; sillä on kaksoisovet vieressä olevaan laboratioon. Toinen ovi nostettiin pois tilaltaan ja tämän tilalle asetettiin verho niin että Käti voi helposti päästä sisään ja ulos. Ne ystävis-tämme, jotka olivat saapuvilla, istuivat laboratoriossa ovesa olevaa verhoa vastaan ja valokuvauskoneet olivat asetetut näitten taakse, valmiina valokuvaamaan Kätin tämän tullessa esille — ja samalla valmiina kuvaamaan pimeän kapinetin sisustan, kun verhoa vedettiin syrjään. Joka ilta otettiin näin kolme ja neljä valokuvaa kullakin koneella, niin että jokaisesta istunnosta saatiin noin 15 levyä. Toiset menivät pilalle kehittäessä, toisissa taasen oli valaistus ollut huono, mutta kaikkiaan sain 44 negatiivia, toiset huonoja, toiset keskinkertaisia ja toiset erinomaisen hyviäkin.

Käti pyysi läsnä olevia pysymään paikoillaan — minulle oli hän jo aikaisemmin antanut luvan tehdä mitä tahdoin: koskea häneen, kulkea kapinettissa milloin halusin j. n. e. Usein seurasin häntä kapinettiin ja monet kerrat olen nähnyt hänet ja mediumin yhdessä, yhtäaikaan — mutta tavallisesti oli mediumi transsissa laattialla. Käti ja hänen valkoinen pukunsa olivat silmänräpöksessä kadonneet. Kuuden viimeisen kuukauden aikana oli neiti Cook varsin usein kotonani ja viivähti toisinaan kokonaisen viikonkin kerrallaan. Mukanaan kuljetti hän ainoastaan pientä avonaista käsiväskyä. Päiväsin oli hän minun, vaimoni tai jonkun perheen jäsenen kanssa, niin ettei hänellä ollut minkäänlaista tilaisuutta valmistautua minkäänlaiseen „rolliin“ — vaikkapa pienempäänkin kuin mitä Käti Kingin oli. Itse laitoin kirjastoni kapinetiksi ja tavallista oli että neiti Cook, jonkun aikaa päivällisen jälkeen puheli meidän kanssamme ja sitte poistuttuaan korkeintaan minutiksi näkyvistämme, meni kapinettiin, jonka jälkeen kaasuu sammutettiin niin että hän oli pimeässä. Kun neiti Cook tuli kapinettiin asettui hän laattialle joku tyyny pään alla ja vaipui kohta transhetilaan. — Valokuvaustilaisuuksissa peitti Käti

mediumin kasvot saalilla suojellakseen näitä valolta. Usein vedin verhon syrjään kun Käti oli kapinetissa ja voi silloin 7—8 henkilöä laboratioon nähdä mediumi ja Käti yhtä aikaa yhdessä, täydessä sähkövalossa.

Siihen aikaan kun minä tutkin näitä istuntoja kasvoi Kätin luottamus minuun niin että lopulta kieltäytyi istunnosta, ellen minä ollut kaikkea järjestänyt. Käti lopulta ilmoitti haluavansa minut läheisyyteensä ja minä huomasinkin, että sitä myöden kuin hänen luottamuksensa minuun kasvoi niin ilmiöt myöskin tulivat voimakkaimmiksi. Usein neuvotteli hän kanssani istunnossa läsnä olevista henkilöistä, kuinka nämät olisivat sijoitettava istumaan y. m.

Mieltä kiinnittävin valokuvista on eräs, jossa minä olen kuvattuna Kätin vieressä seisomassa. Käti seisoo paljain jaloin eräällä kohdalla laattiaa joka oli merkitty. Jälkeenpäin annoin minä neiti Cookin pukeutua samalla tavalla kuin Kätkin oli ollut puettuna, jonka jälkeen me asetuimme seisomaan samalle kohdalle laattiaa, jossa olin Kätin kanssa seisonut ja annoin valokuvata näin meidät samalla valokuvauksineella, samalta kohdalta ja samanlaisella valaistuksella. Kun nämät kuvat asetetaan vieretysten niin olen minä molemmissa yhtäläinen mutta Käti on puolta päätä pitempi neiti Cookia ja muutenkin suurempi nainen kooltaan. Kasvojen leveys y. m. ovat myöskin erilaiset.

Mutta valokuvat eivät voi täydellisesti kuvata Kätin kauneutta, enempää kuin sanat kykenevät ilmaisemaan hänen sulouttaan. Valokuva voipi kyllä näyttää hänen kasvonpiirteensä, mutta ei hänen hiipiänsä hienoutta, eikä hänen alituisesti vaihtelevaa kasvojensa ilmettä, jota toisinaan varjosti surumielisyys hänen kertoessaan jotakin kokemuksistaan entisestä elämästään; tai hänen lapsellisen viatonta viehkeyttänsä kun hän oli koonnut lapseni ympärillensä ja huvitteli heitä kertomalla heille seikkailuistaan Indiassa.

Kun viime aikoina niin usein näin Kätin täydessä valaistuksessa niin voin vielä mainita muutamia eroavaisuuksia hänen ja mediumin välillä. Minä olen *ehdottomasti* varma siitä, että Käti ja mediumi olivat kaksi eri henkilöä mitä heidän ruumiiseensa tulee. Muutamia syntymämerkkejä joita on neiti Cookin kasvoissa puuttuu Kätin kasvoista; neiti Cookin hiukset ovat melkein mustat, mutta Kätin hiussuortuva, joka minulla nytkin on pöydällä edessäni ja jonka hän antoi minun leikata tultuani vakuutetuksi siitä että se todellakin oli päänahassa kiinni, on kastanjan ruskea, vivahtaen kullan keltaiseen.

Eräänä iltana laskin Kätin valtimon, se sykki vakavasti 75, kun sitä vastoin neiti Cookin sykki tavallisuutensa mukaan 90. Kun asetin korvani Kätin rintaa vastaan kuulin sydämmen sykkivän ja se sykki vakavammin kun neiti Cookin, jonka istunnon loputtua tutkin samalla tavalla. Samalla tavalla tutkin Kätin keuhkoja, jotka olivat terveemmät kuin mediumin, jota silloin vaivasi ankara yskä.

Kun tuli aika jolloin Käti oli jättävä meidät, pyysin minä että saisin olla viimeinen, joka hänen näkisin. Kun hän oli kutsunut seurasta yhden

toisensa jälkeen luoksensa ja puhunut kullekin muutamia sanoja, sekä sitte antanut muutamia yleisiä neuvoja neiti Cookin hoitamisesta, kutsui hän minua kapinettiin ja antoi minulle luvan jäädä sinne loppuun asti.

Kun verho oli vedetty eteen keskusteli hän kanssani ensin vähän aikaa ja mennen sitte huoneen poikki sille kohtaa jossa mediumi, neiti Cook makasi tiedottomana laattialla. Kumartuen hänen ylitsensä, kosketti Käti häntä sanoen: Herää Flori! Herää — nyt minun täytyy jättää sinut!“ Neiti Cook heräsi ja pyysi itkien Kätiä jäämään vielä vähän aikaa. „Rakas ystäväni, minä en voi, minun tehtäväni on täytetty, Jumala sinua siunatkoon!“ vastasi Käti. Molemmat puhelivat sitte keskenään monta minuuttia siksi kunnes neiti Cookin kyyneleet tukahuttivat hänen äänensä. Kätin käskyn mukaan menin minä nyt tukemaan neiti Cookia, joka oli vaipua laattialle hysteerisesti nyyhkyttäen. Minä katsahdin siihen paikkaan missä Käti oli seisonut, mutta Käti valkoisessa pukimessaan oli kadonnut.

Teosofi spiritistisessä istunnossa.

Rva *Annie Besantin* 1894 käydessä Australiassa pidettiin sielä Sydneyssä syysk. 30 p:nä spiritistinen istunto, jossa rva Besant myöskin oli läsnä.

Istunto pidettiin tri *Mac Carthyn* asunnossa rva *Mellon* ollessa mediumina. Valmistukset olivat tavallisia. Kun oli laulettu muutamia lauluja näyttäytyi kapinetin edustalla valkoiseen puettu ihmishaamu, joka vähitellen muodostui kaikille istuntoon osaaottaville tunnettuun henkeen, Geordioksi. Laulu lopetettiin ja Geordio ilmoitti läsnäoleville erään naishengen läsnäolosta, joka samalla ilmaantui hänen vasemmalle puolellensa. Samalla lausui Geordio, että heitä on kolme jolloin myöskin kolmas henki, hyvin pieni kokoinen, tunnettu „Cissien“-nimellä, ilmaantui Geordion oikealle puolelle. *Kaikki kolme olentoa olivat yhtä aikaa näkyvissä.* Naisolento vetäytyi pian takaisin kun „Cissie“ sitävastoin meni pöydän ääreen, josta otti soittokellon käteensä soittaen sillä. Eräs läsnäolevistä pyysi häntä menemään rva Besantin luokse, mutta hän ei ollut halukas tähän, arvattavasti voiman puutteessa; mutta käytyään kapinetissa näyttäytyi hän uudestaan ja kun rva Besant kehoittavaisesti virkkoi: „Tule tänne, rakkaani“, kiiruhti hän heti rva Besantin luokse ojentaen tälle kukan, saaden rva Besantilta vastalahjaksi toisen kukan. „Cissie“ soitti muutamia säveleitä eräällä harpulla ja suudeltuaan rva Besantia kädelle, vetäytyi takaisin.

Kun t:ri Mac Carthy tämän jälkeen esitti Geordion rva Besantille, sanoen: „Tämä on George Thompson, rva Besant — tavallisesti tunnettu Geordion nimellä. Salli minun, Geordio, esittää rva Besant, yksi aikakautemme — kaikkien aikakausienkin etevimmistä naisista“. Geordio vastasi kumartaen kohteliaasti: „Minä tiedän sen. Erittäin hauska kohdata teitä, rva Besant.“

Senjälkeen sukeutui t:ri Mac Carthyn ja Geordion välillä seuraava keskustelu:

„Geordio“, sanoi tohtori, „tahdotteko vastata minulle pariin kysymyseen? Sanokaa minulle, oletteko George Thompson?“

„Se minä olen, enkä mikään muu“, sanoi Geordio.

„Onko teillä“, jatkoi tohtori, „oma itsenäinen täydellinen itsetietoisuutenne, eli oletteko te uniruumis (desire-body), eli teosofien kama-rupa kummitus?“

„Minulla on“, vastasi Geordio, „oma täydellinen itsetietoisuuteni (intelligence). Luuletteko te minua mielipuooleksi? Minä en ole mikään „uniruumis“ tai kummitus, enkä myöskään minkään läsnäolijan „tiedottoman minän“ ilmiö.“

Viimeinen osa vastausta joka oli kohdistettu t:ri Mac Carthyn lempiteoriaa vastaan, sai aikaan suurta iloisuutta läsnäolijoissa.

„Vielä yksi kysymys Geordio“, pyysi tohtori: „Onko teidän kehityksenne kärsinyt siitä kun olette alkaneet näyttäytyä aineellistettuna henkenä?“

„Ei, päinvastoin olen edistynyt“, vastasi Geordio.

Kun rva Besant nyt kysyi jos hän voisi saada nähdä mediota, toi Geordio rva Melliotin ulos kapinetista. T:ri Mac Carthy saattoi rva Besantia mediumia vastaan, jolloin rva Besant otti tätä kädestä kiinni Geordion seisossa vieressä kaikkien nähtävänä.

Geordio palasi kapinettiin yhdessä mediumin kanssa, jonka jälkeen näyttäytyi eräs toinen naishenki „Josefina“, solakka, kaunis vartaloinen, hajalla hapsin. Tämä kumarsi kohtelijaasti läsnäolijoille ja liikkui sitten melkein huomaamattomin askelin rva Besantia kohden, joka tälle ojensi muutamia kukkia, joista henki kumartaen kiitti — kadoten sitten muutamien läsnäolijoiden pyynnöstä kapinetin ulkopuolella ikäänkuin sulautuen kokoon osa osalta siksi kunnes jälellä oli lattialla pieni valkoinen pilven tapainen, joka sulii äkkiä.

Tämän jälkeen ilmestyi Geordio kapinetista lausuen: „Minä en voi enempää, luulen, että olen jo mennyt liian pitkälle“, sekä kehoitti jonkun ottamaan mediumi hoitoonsa. Geordio katosi heti kun tohtori astui kapinettiin, jossa hän tapasi mediumin hyvin menehtyneenä.

Istunto kesti noin 1 ³/₄ tuntia ja pidettiin klo 3:lta iltapäivällä.

(„Lightin“ mukaan.)

Teosofia ja spiritismi.

T:ri J. M. Peebles on Melbournessa (Australiassa) eräässä esitelmä tilaisuudessa kysymykseen: „Mikä ero on teosofian ja spiritismin välillä?“ antanut seuraavan vastauksen:

„Tähän kysymykseen vastaaminen veisi koko illan jos sitä alkaisin yksityiskohtaisemmin selittämään. Nykyinen teosofinen liike syntyi New-Yorkissa siihen aikaan kun minä pidin siellä esitelmiä ja madame Blavatsky kävi usein minun luennoillani. Siihen aikaan oli madame Blavatsky innokas spiritisti ja minä olen nähnyt hänen kauttansa erinomaisia psyyllisiä ilmiöitä, sillä hän oli erinomaisen hyvä mediumi. Minä vietin kaksi viikkoa hänen ja eversti Olcottin seurassa Eddy-veljesten luona Wermontissa, New-Yorkin teosofisen seuran ensimmäisenä rahastonhoitajana oli kaupungin rikkain, etevä spiritisti Henry J. Newton ja rva Emma Hardinge-Britte oli sen ensimmäisiä johtavia jäseniä.

Spiritismi oli se psyyllinen kallio, josta nykyinen teosofinen liike tuli irtihakattua. Kun minä nyt kuulen mr Leadbeaterin tai mrs Berantin kaunopuheisia sanoja eli niitä sanoja joita lausuvat meidän kehittyneet spiritistimme, niin voin minä löytää ainoastaan hyvin vähän eroavaisuutta näissä. Nytkin kuulee enää harvoin mainittavan „Mahatma kirjeistä“ tai „kuorista.“ Teosofit esiintyvät mietiskelemällä ja itämaisilla hämärillä teorioilla; spiritistit esiintyvät ilmiöillä ja mediumien kautta saaduilla kokemuksilla ja miettivät johtopäätöksiä näistä.

Teosofit käyttävät suuren joukon sanskritin kielisiä sanoja puheissaan kun spiritistit sitävastoin katsovat että ne 115,000 sanaa, jotka englannin kielikin sisältää, hyvin voivat tulkita kaikkien oppineimpienkin kaikki ajatukset. Molemmat uskovat sielun kuolemattomuuden ja n. k. kuolleitten voivan tulla takaisin, jatkamaan elämää eteenpäin täydellisyyteen — molemmat ne työskentelevät näin yhteistä päämäärää kohden.

Minä tosiaankin toivoisin, että olisi enemmän yhteisyyttä spiritistien kesken ja enemmän todellista veljellisyyttä teosofien kesken. San Diegossa, Kaliforniassa ja muillakin paikkakunnilla löytyy kolmenlaisia teosofejia. Ne, jotka seuraavat mrs Tingleytä, käyttävät Olcottia, Blavatskyä ja Besantia vastaan vihamielistä ja katkeraa puhetapaa — pitäisi olla enemmän käytännöllistä veljellisyyttä keskenänsä. Samaa sanottakoon spiritisteistäkin: niiltäkin puuttuu rakkautta ja kärsivällisyyttä toisin ajattelevia kohtaan.

Persoonallisesti olen minä budhalainen, teosofi ja spiritisti, minä kuulun Loyal-looshiin Adyarissa ja sieltä minä ojennan rauhan olivi lehvää kaikille. Ylväileminen on tietämättömyyden ja itsekkään vanhoillisuuden merkki; ajattelevaisten tie kulkee materialismista spiritismiin ja siitä ylöspäin kohti elävää

Kristusta, ylös Kristuksen rakkauteen ja tietoisuuteen. — Persoonallisesti minä työskentelen totuuden voitoksi missä näen valon sarastavan — huolimatta nimistä, puolueista, lahkoista, seuroista, eli valtakunnista. Maailma on minun seurakuntani ja totuus auktoriteettini.

(The Serman)

Yliaistillisia ilmiöitä.

Ylläolevan otsikon alla alamme julkaisemaan sekä koti- että ulkomailta saatuja tosiasiallisia kertomuksia yliaistillisista tapahtumista, jotka ovat tapahtuneet, niin sanoaksemme, ulkopuolella spiritualistisia piirejä.

Kristillinen kirkko on materialismin äiti. Kun tavallinen järki-ihminen ei voi uskoa sen mielettömiin jumala-, perkele-, taivas- ja helvettioppeihin eikä kirkolta saa kysymyksiinsä muuta vastausta kuin että „järki täytyy ottaa vangiksi“, niin hän ei ajan pitkään voi uskoa mitään muuta kuin minkä viiden aistimensa avulla havaitsee.

N. s. kummitusjutut selitetään täällä länsimaissa yleensä johtuvan kansan taikauskoisesta pelosta ja luullaan nousevan sivistyksen hävittävän tällaisen pelon. Mutta luonto toimii omien lakiansa mukaan. Sitä ei voida „sivistää“. Sen salaiset voimat eivät lakkaa toiminnasta, vaikka koulunpenkillä pöntetään päähän läksytietoja. N. s. kummitusjutut ovat yhtä luonnollisia asioita kuin esim. maanjäristykset. Mutta syy miksi ei niitä uskota tosiasioiksi on sama kuin se, ettei esim. jollakin Tyynenmeren saarella asuva villi-ihminen usko maanjäristystä maanalaisen tulen vaan paholaisen toimeenpanemaksi. Nykyiset sivistyskansat ovat vielä raakalaistilassa sellaisiin luonnonilmiöihin nähden, joitten syytä eivät tunne.

Tässä ei nyt selitetä niitä luonnonvoimia, joitten ilmauksia „kummitukset“ ovat. Sellainen selitys annetaan myöhemmin Spiritistin palstoilla. Tahdomme vaan mainita muutamia ilmiöitä, jotka kertojain vakuutusten mukaan ovat tosiasioita. Niitä ei tarvitse erittäin hakea ulkomailta, koska Suomessakin ne tapahtuvat ja tapahtuu sellaisia eri paikoissa miltei joka päivä.

J:n pitäjässä Vaasan läänissä kuoli muutama vuosi sitten kirkonisännöitsijä (kirkkoväärtti), joka samalla oli vaivaishoidon esimies. Vainajan poika piti taloa.

Kun ukko vastikään oli haudattu, rupesi hän „käymään kotona“, kuten sanotaan. Eräänä lauantai iltana tuli isäntä vaimonsa kanssa saunasta. Kun he avasivat kamarinoven, olivat he kauhusta menehtymäisillään. Vanha isäntä näet istui pöydän vieressä lukemassa raamattua, joka lepäsi telineillä. Eläessään oli hänen ollut tapana niin tehdä.

Isäntä ja emäntä olivat niitä tavallisia arkikristittyjä; he eivät osanneet tehdä muuta kuin pelätä. Hiljaa hiipivät he vuoteeseen ja antoivat haamun istua siinä, kunnes se jonkun ajan kuluttua hävisi.

Ukko ilmestyi monena iltana peräkkäin samalle paikalle. Isäntä ja emäntä kertoivat suurena salaisuutena naapureilleen, että vanha isäntä „kävi kotona“. Jo tuli huhu pitäjän papin korviin. Tämä oli hyvä „evankelinen“ kristitty ja aito materialisti. Hän meni nuhtelemaan isäntää ja emäntää „pakanallisesta taikuudesta“, kun olivat semmoisen jutun panneet liikkeelle. Nämä tietysti vakuuttivat asian todeksi, mutta pappi ei sitä uskonut.

Mutta kuinkas kävi? Kun pappi meni kotiinsa ja aukasi työhuoneensa oven, istui vanha kirkonisännöitsijä hänen kirjetuspöytänsä ääressä. Pappi ei ensin saanut sanaa suustaan. Viimein hän sentään rohkasihe ja kysyi:

— Kuinka te täällä istutte? Enkö minä ole siunannut teitä haudan lepoon?

— Minulla on asiaa, vastasi haamu.

— Mitä asiaa, kysyi pappi.

— Olen käyttänyt vaivaisrahoista 800 markkaa omiin tarpeihini. Sano-kaa pojalleni, että hän maksaa rahat takaisin vaivaisrahastoon.

Pappi lupasi niin tehdä. Arvattavasti nuori isäntä myös täytti isävainajansa tahdon koska vanha isäntä sen jälkeen lakkasi „käymästä kotona“.

P:n pitäjässä Pohjanmaalla oli vanha emäntä sairaana. Hänen poikansa piti taloa. Kun isäntä eräänä talviyönä oli kotimatalla kaupungista ja ajoi käyden erään suon poikki vievällä maantiellä, hämmästyi hän suuresti nähdessään äitinsä ohuessa puvussa tulla sipsuttavan häntä vastaan.

Kun äiti oli päässyt reen sivulle, sanoi poika:

— Mihin te, äitikulta vielä näin myöhään jalkapatikassa menette? Tul-kaa pian rekeen, että pääsette kotia.

— Minulla on vaan asiaa tännepäin, vastasi äiti.

— Tulkaa rekeen. Tehän palelette noin ohuissa vaatteissa, sanoi poika

— Mene sinä vaan, sanoi äiti, jatkaen matkaansa.

Isäntä ajoi nyt täyttä karkua kotia. Heti kotipihaan päästyään juoksi hän tupaan ja huusi:

— Mihin se äiti näin myöhään lähti, kun tuli minua vastaan tuolla nevalla.

— Älä hulluttele, sanoi emäntä. — Äitisi on vastikään kuollut ja makaa tuolla riihessä.

— Se ei ole mahdollista, sanoi isäntä. Mutta kun hän meni riiheen katsomaan, näki hän siellä äitinsä ruumiin makaavan laudalla.

Eräs mies tuli syksyllä kaupungista kotiansa A:n pitäjään, niinikään Pohjanmaalla. Maantie vei n. s. Lautanevan poikki. Kun matkamies oli tullut Lautanevalle, astui hänen rattaittensa luo tuntematon mies, joka pyysi päästä kyydille. Matkamies suostui pyyntöön. Tiellä sanoi vieras nimensä ja asuinpaikkansa. Siinä puhuttiin tietysti muistakin asioista.

Kun oli päästy A:n kirkonkylään, meni matkamies sisälle erääseen asuntoon, jonne hänellä oli asiaa, jättäen vieraansa rattaille istumaan. Kun siellä oli joku aika pakinoitu, sanoi mies:

— Täytyy sentään lähteä. Minulla on tuolla rattailiani toveri; hänestä voi tuntua pitkältä siellä niin kauan yksin istua.

— Kuka sinulla on mukanas, kysyttiin.

Mies ilmotti vieraansa nimen, lisäten, että tämä oli Lautanevalla pyytänyt päästä rattaille.

— Mitä sinä nyt puhut, vastattiin hänelle. Se mieshän on tänään tappanut itsensä rautalapiolla, ollessaan Lautanevalla oja luomassa.

Kun mentiin ulos, ei rattaille enään istunut ketään. Tuo matkatoveri olikin siis ollut paljas haamu.

Mystillinen valokuva.

Aikakauslehdessä „English Mechanic v. 1898 kertoo tunnettu luonnontutkija, kapteeni Noble, seuraavan tapahtuman, joka herätti suurta huomiota sentähden, että yleensä tunnettiin kapteeni Noble omantunnon tarkaksi, „tervejärkiseksi“ luonnontutkijaksi ja ankaraksi spiritismin vastustajaksi.

Vuonna 189... kuoli lordi X maatilallaan. Perheen eniten käytetty huone oli kirjasto ja päivää ennen maahanpanijaisia päättivät vainajan kaksi tytärtä valokuvata tämän huoneen muistokseen, jättäessään maatilaa. Tämän valokuvauksen toimittivat he tavallisella käsikameralla. Kun levyistä sitte valmistivat negatiivista kuvaa, niin näkivät he hämmästyksekseen valokuvassa erään istuvan miehen kuvan, jonka he kohta tunsivat isä-vainajakseen. Naiset säikähtyivät tästä niin, etteivät ensi alussa tahtoneet asiasta puhua kenellekään. He ottivat kuitenkin kaksi positiivista kuvaa ja asia tuli sitte tunnetuksi tuttavien keskuudessa. Toista valokuvista näytettiin kapteeni Noblille, joka tarkasti tutki tätä sekä vielä valokuvatun huoneen.

Kirjasto on suuressa huoneessa jonka seinät ylhäältä alas ovat kirjojen peitossa. Huoneessa ei löytynyt mitään kuvia, joista olisi voinut syntyä kuvaa lepotuoliin. Valokuvassa olevan miehen kuvassa on oikeapuoli paremmin näkyvissä kun vasen puoli. Kasvot positiivisessa kuvassa eivät ole valtan selvät, mutta oikeanpuolinen olka, käsivarsi sekä käsi, joka lepää kar-

milla, ovat selväpiirteiset. Kuvalla on muuten eräs tunnusmerkki, joka sen todistaa lordi X vainajaksi, mutta tätä ei kapteeni Noble ilmoita, kun sen kautta kohta arvattaisiin asianomaisten nimet.

Lopuksi huomauttaa kapteeni Noble, että hänelle, joka paljon on praktiseerannut valokuvauksen kanssa, on asia kerrassaan selittämätöin. Hän on tehnyt asian yleiseksi toivossa, että joku tavalla taikka toisella selittäisi asian. Kapteeni Noble painostaa erityisesti, ettei hän usko „henkiin“.

Muutamia spiritistisiä havaintoja.

Kun minä kesällä 1902 istuin nojatuolissa lukemassa madame Blavatskyn „The Seont Doctrinea“ (salaista oppia), kuulin yhtäkkiä ja ensi kerran eläessäni sellaista, jonka syntymisessä ei ollut vähintäkään fyysillistä syytä. Sillä kohdalta, missä seinäkellomme oli seinällä, kuului kimakka, polkupyöränkellon ääntä muistuttava soitto.

Hyppäsin heti tuolille ja aloin tarkastaa kelloa, joka kävi kaikessa rauhassa niinkuin ennenkin. Kun en kellossa voinut huomata minkäänlaista ilmiön syntymisen syytä, istuin taas nojatuoliin jatkamaan lukemista. Mutta silloin kuului sama heleä, kiivas soitahdus huoneen nurkasta läheltä lattiaa. Panin taas kirjan pois ja menin nurkkaa tutkimaan. En huomannut mitään, joka olisi voinut ilmiön aiheuttaa. Istuin taas lukemaan. Nyt uudistui sama soitahdus kolmannen kerran, tällä kerralla huoneen vastakkaisesta nurkasta. Samassa hiipi vaimoni hiljaa sisään. Ovet olivat auki ja lapset ulkona.

„Kuulitko mitään“, kysyin vaimoltani,

„Kuulin“, vastasi hän.

„Mitä sinä kuudit“, kysyin.

„Kuulin tuolta nurkasta ikäänkuin kimakan polkupyöränkellon soitahduksen“, selitti vaimoni.

Minä kerroin kuulleen ilmiön jo kolmannen kerran.

Tutkin heti huoneemme lattianalustankin. Lattian alla oli sileä kallio eikä edes minkäänlaista kellaria. Viereinen huonekin oli asumaton.

Kun vaimoni ja minä jo silloin olimme teosofeja, emme ihmetelleet tätä ilmiötä. Olimme jo aikaa sitten saaneet tietää, että viisauden mestarit tällä tavalla usein ilmoittautuvat niille, jotka syystä tai toisesta ovat joutuneet heidän huomionsa esineeksi. He käyttävät „astralikelloa“, joka ei ole muu kuin langaton sähkötys vaan sillä eroituksella, ettei tarvita lähetyseikä vastaanottokoneita kuten nykyään käytännössä olevassa langattomassa sähkötyksessä fyysillisellä tasolla. Siis kaikki aivan luonnollista, vaikka ei tosin fyysillisistä! Mitään luonnotonta ei ollenkaan ole olemassa.

Muistaakseni keväällä 1905 makasin huoneeni lattialla täysin hereillä. Vieressäni oli emaljoitu sylkyastia. Yhtäkkiä rupesi tämä soimaan aivan kuin olisi rautapaukolla lyöty sen laitaan. Paitsi sointia liikkui sylkyastia rajusti.

Hämmästyneenä nousin istumaan. Tarkastelin astiaa, lattiaa ja kattoa. Ei näkynyt vähintään syytä, joka olisi ilmiön aiheuttanut.

Kun joku päivä sen jälkeen eräänä aamuna nousin ylös, menin tapani mukaan ensiksi juomaan vettä sangosta. Läkkinen vesikuppi, joka riippui sangon laidasta sen ulkopuolella

rupesi äkkiä kiivaasti heilumaan kahtaallepäin. Minä säikähdin kovasti. Turhaan hain tämän ilmiön syntyminen näkyväistä syytä.

Mutta kahden viimeksi mainitun ilmiön selitystä ei minun tarvinnut kauvan odottaa. Pian sain tietää, että eräs läheinen sukulaiseni, 12 vuoden ikäinen poika, jonka kanssa muutamana kuukauden olin ollut vilkkaassa kirjeenvaihdossa ja joka koko sielunsa halulla olisi tahtonut saada nähdä minut, oli kuollut heti näitten ilmiöitten tapahduttua. Poikaparka oli kovasti ajatellut minua ja tahdonponnistuksellaan pannut liikkeelle astraaliset väreilyt, jotka saivat nuo fyysilliset esineet liikkumaan.

Veikko.

Ennustus lääketieteellisestä keksinnöstä.

Olen tilaisuudessa kertomaan Spiritistin lukijoille sen ilosanoman että keksintö, johon viime numerossa viitattiin, on jo tehty. Kunnia siitä lankeaa kahdelle Itävallassa asuvalle veljekselle, tohtorit *von Alimonda*, jotka 25 vuoden hartaitten kokeilujen ja miettimisen jälkeen ovat maailmalle ilmentäneet keksineensä tasavirtaisen sähkökoneen, patterin, joka kykenee parantamaan useimpia ihmiskuntaa vaivaavia sairauksia, tai oikeammin sanottuna, tekee ruumiin kykeneväksi parantamaan itsensä luononomaisella tavalla. Tohtorit v. Alimonda ovat sitä mieltä että ruumis itse paraiten tietää miten sairaudet parannetaan jos sillä vaan on tarpeeksi elonvoimaa, tai sähköä. Heidän ponnistuksensa ovat sentähden keskittyneet semmoisiin sähkövirran aikaansaamiseksi, joka olisi mahdollisimman samanlaatuinen kuin ruumiin oma sähkö. Niinpä esim. tulee sillä olla pieni jännitys ja suuri virtamäärä („voima“). Alimonda-kone käsittää 10 märkää sinkkihiili-elementtiä verrattoman suurilla pinnoilla. Kullakin elementillä on 1½ voltin jännitys ja 3 ampeerin virta, mikä luullakseni on harvinainen yhdistelmä. Koneetta käytetään melkein samalla tavalla kuin ennustuksessa on kerrottu. Toinen napa asetetaan niskaan ja toinen jalkojen alle. Yhteys ruumiin kanssa välitetään kostealla liina- tai huopavaatteella. Virran voimakkuutta voi muuttella mielensä mukaan, pitäen sääntönä että niskassa tuntuu ainoastaan hyvin lievä pisto, joka ei millään tavalla ole epämielityttävä. Käyttämisaika on tavallisesti noin 10—20 minuuttia päivässä, ja on koneen hoito niin yksinkertainen, että kukin ilman muuta osaa käyttää sitä.

Että virta vetää ulos ruumiista epäterveelliset fluidumit on kyllä luultavaa ja sähkölakien mukaista. En ole sentään kuullut että vaatekappaleisiin olisi jäänyt näkyviin „tummia tahroja“. Tuskinpa nämä fluidumit ovatkaan meidän kuolevaisten silmillä näkyviä.

Eikä tämä keksintö olekaan aivan uusi. On se jo löytynyt maan päällä ainakin 15 vuotta — muutenhan se ei olisi *nyt jo* löytänyt tien meidän kolkkoon Pohjolaan! Euroopassa varsinkin Hollannissa, se on levinnyt tuhansittain ja Ruotsissa noin 500 kpl. muutaman vuoden kuluessa ilman minkäänlaista „reklaamia“. Se raivaa itse tiensä. — Suomessa löytynee pari kolme kappaletta ja lähimmäisessä tulevaisuudessa saa se näyttää voitavansa tohtori Lybeckin parantolassa.

Ruotsalaisen piirilääkärin Hj. Helleday'n (os. Östersund) kokeilujen mukaan se kyllä pitää lupauksensa, ja on näyttänyt siunauksensa varsinkin seuraavissa taudeissa: tarttumataudit ja äkilliset tulehdukset yleensä niinkuin kurkkumätä, tulirokko, punatauti, keuhkokalvontulehdus ja varsinkin nivelleini; veneriset taudit; erilaisia hermotautia; ulkonaisia vahinkoja (joissa tietysti myös kirurgin apu tarvitaan) ja alkoholimyrkytys. Keuhkotautiakin voi parantaa jos se ei ole liian kehittynyt.

Koneen hinta ei ole niin helppo kuin voisi toivoa, syystä että platinaa on käytetty sen valmistuksessa, mikä seikka taas tekee sen hyvin kestäväksi. Se maksaa lisätarpeinen pakatuna Smk. 140, johon tulee lisää rahti ja tullimaksua, ehkä noin 40 mk. Tilataan ainoastaan tehtaalta (os. Herra Josef Mion, Sagrodo bei Görz, Oesterreich) taikka myös allekirjoittaneen kautta (os. Kouvola), joka myös pyydettyessä lähettää saksan- tai engianninkielisen prospektin. — Vähävaraiset voivat ostaa koneen yhtiöllä: virta riittä kyllä monellekin.

Uraniel.

Toimituksen puolesta lisäämme vielä, että uutisen „Ennustus lääketieteellisestä keksinnöstä“ saimme „Efteråtın“ viime vuoden Toukokuun numerosta (nsa. 204) Ja oli istunto, jossa se oli ilmoitettu, pidetty Maaliskuussa. Alkuperäisessä uutisessä, jonka hiukan lyhensimme oli m. m.

„Hengellä oli vaikeata puhua ruotsia, ja lausui tämä lauseet lyhyesti, katkonaisesti näin: „Minä opettaa parantamaan sairaita — on helppoa ei tarvita rohtoja — uusi metodi keksitään — sähköä (hänellä oli hyvin vaikea lausua elektricitet-“sanaa) — ei induktioni (sähköä) — vahingoittavat verisoluje — j. n. e.,“

Lopussa oli, että keksintöä on käytettävä noin 10 minuuttia kerrallaan 2 tai 3 kertaa viikossa.

Thesposios Solista

Kreikkalainen kirjailija Plutarkus, joka eli samaan aikaan muutamien apostolien kanssa (vuodesta 46 vuoteen 20 jälk. Kristuksen) kertoo seuraavaa erään valekuolleena olleen kokeuksista.

Thesposios, kotoisin Solista, nuori elämän haluinen mies, putosi eräänä päivänä nurin niskoin, niin että katsottiin hänen kuolleeksi. Mutta silloin juuri kun hänet kolmea päivää myöhemmin piti haudattaman, heräsi hän eloon. Sen jälkeen näytti hänessä tapahtuneen ihmeellinen muutos. Sensijaan kun hän ennen oli ollut kevytmielinen tuhleri, muuttui hän nyt hurskaaksi, jalo luonteiseksi ja rehelliseksi mieheksi. Kun hänen ystävänsä tiedustelivat syytä tähän muutokseen, niin kertoi hän sielunsa tehneen sillä aikaa kun hän oli näköjään kuolleena, ihmeellisiä huomioita. Ensiksi oli hän tuntenut niin kuin koko hänen olemuksensa olisi äkkiä laajentunut ja hän kerrankin olisi saanut oikein hengähtää täysin siemauksin. Hän tunsu itsensä terveeksi ja voimakkaaksi ja katseli ympärilleen niinkuin hänen sielunsa olisi ollut „paljaana silmänä“ — samalla kun häntä kuljetettiin eteenpäin valovirrassa. Äkkiä tapasi hän erään henkiolennon, joka otti hänen huomaansa ja kuljetti ympäri kaikissa osissa hänelle tuntemattomassa henkimaailmassa sekä näytti hänelle niitten onnettomien henkien kohtalon, jotka täällä olivat eläneet synnissä. Nämät näyt ja kokemukset vaikuttivat häneen niin, että hän päästessään vielä takaisin tähän eloon, muutti elin tapansa.

Ajatelma.

Maata ei voi ymmärtää, ennenkuin on opittu tuntemaan taivas. Ilman henkistä maailmaa, jää ulkonainen maailma selittämättömäksi arvoitukseksi.

J. Joubert.

Kysymyksiä ja vastauksia.

Kysymys: Miten on ymmärrettävissä, että henkiolennot, joita voi kuvitella korkeintaan eetteristä tai ilmasta kudotuksi, voivat saada aikaan koputuksia y. m. sekä suorittaa jopa sellaista mekaanista työtä kuin on Spiritistin numerossa 2 kerrottu piaanon nosto?

m. m.

Vastaus: Puhtaasti materialistisenkin tieteen kannalta eivät eetteri ja ilma ole samaa, niinkuin arvoisa kysyjä olettaa —! Eetteri on ainetta — samoin ilmakin. Oletteko koskaan lämpöisellä kesäpäivällä tai nuotion ääressä huomannut kuinka „ilma“ väreilee lämmön vaikutuksesta. Varmaankin! Siis on „ilmakin“ ainetta — sillä eihän tyhjä voi väräillä. Vaikka henki ruumis olisikin kokoon „kudottu“ eetteristä tai „ilmasta“ niin olisi se näin muodoin kaikissa tapauksissa aineesta ja niinkuin tiedetään fysikan lakien mukaan voivat nämäkin aineet suorittaa mekaanista työtä ja voimakkaasti vielä.

Henkiriiumis ei kuitenkaan ole „kudottu“ näistä aineista vaan n. k. astraali-aineesta.

„Henki“-käsite on hyvin venyvä. Kun esim. sanotaan, että jossakin on „henki“, s. o. että hän elää fyysillistä elämää, on tässä tapauksessa n. s. eläimellinen sielu, eikä suinkaan „henki“ siinä merkityksessä kuin „kuolematoiminen sielu.“

Ne „hengen“, jotka spiritistisissä istunnoissa saavat aikaan ilmiöitä, ovat tavaltaan erilaisia, joita tässä kävisi pitkäksi kertoa. Mainitsemme vain, että henget spiritistisissä istunnoissa toimivat mediumin „eetteririiumin“ avulla, saaden aikaan ilmiöitä — siten voi vainajan eetteririiumis käyttää mediumia voi-

ma patterina. Mutta kysymykseenne *miten* ne *voivat* saada aikaan koputuksia pianonostoja y. m. on helppo vastata. Asian valaisemiseksi tahtoisin teiltä kysyä: miten on mahdollista, että auringon säteet polttolasia käytettäessä sytyttävät esineen palamaan vaikka eivät ne ilman sitä koskaan sellaista kuumuutta synnytä. Selitys on se, että lasi kokoaa auringonsäteet yhteen huippuun, s. o. kohdistaa määrättyyn pintaalaan kuumuutta enemmän kuin auringosta tavallisissa oloissa lähtee. — Tai miksi dynamiitti särkee kallion? Siksi, että se muuttuu kaasuksi, joka ottaa niin paljoa suuremman tilan kuin itse dynamiitti.

Otaksutaan, että ihminen osaa ainoastaan lähettää astraali voiman ja kohdistaa sen johonkin fyysilliseen esineeseen määrättyssä tarkoituksessa. Kun astraaliaine on paljoa hienompaa kuin se eetteri, jota tarkoittatte, on sen voima fyysilliseen kappaleeseen suunnattuna ääretön, juuri sen lain mukaan, että hienempi aine hallitsee karkeampaa. Mediumia voi myöskin verrata höyrykoneeseen. Mitä on höyry vapaassa tilassa? Ei se mitään voimaa ilmennä. Mutta ahdettuna koneeseen saa se suuria aikaan. Kun raskas piano ihmiskäisien siihen koskematta, nousee lattiasta kattoon, niin sopii esim. selittää ilmiö näin:

Joku olento osaa mediumin välityksellä suunnata luonnon vapaudessa olevan astraali aineen ahtaaseen uomaan, jonka pään hän niin sanoaksemme asettaa pianon alle. Yhtä helposti kuin höyry työntää sylinterin pois tieltään, yhtä helposti nostaa tuo ahtaaseen tilaan asetettu astraalivirta pianon kattoon.

Valon ja totuuden ystävät, levittäkää totuuden valoa kaikkialle! Levittäkää „Spiritistia“ jokaiseen palatsiin, ja jokaiseen majaan; niin ylhäisille kuin alhaisille, niin rikkaille kuin köyhille. — Spiritismi on lohdutuksen evankeliumi kaikille raskautetuille ja epätoivoisille.

Toimituksen työpöydältä.

— *Ystävämme tuolla puolen* ovat kertoneet, että muutamissa piireissä on ryhdytty spiritistisiin kokeiluihin. Tässä ei luonnollisesti mitään pahaa ole niinkauan kun ne pysyvät vississä rajassaan, mutta pahenukseksi ne voivat muodostua jos mennään näissä kovin pitkälle, tai m. m. *itsekkäissä tarkoituksissa* tehdään tiedusteluja y. m. Varoitamme siis, että kokeilujen annetaan jäädä yksinkertaisempiin asioihin, ryhtymällä pitempiin toimenpiteisiin. Olemme tähän varoituksen saaneet kehoituksen sentähden, että useissa kokeiluissa on kiiruhdettu tiedustelemaan kaikenlaisista asioista. Pysyttäköön pääasiassa: *hengen jatkuvan elämän todistamisessa* — se riittääköön siksi kunnes on kehitetty vastanottamaan enemmän.

— *Yliaistillisia ilmiöitä* nimistä, tässä numerossa jo alettua sarjaa, tullaan jatkamaan ja toivoo toimitus, että lukijat, joilla on ollut kokemuksia yliaistillisista asioista tai läheisemmästä ympäristöstään saaneet luotettavasti kuulla tämänkaltaisista kokemuksista, näistä meille kirjoittasivat. Nimet julaistaan tai ollaan julkaisematta kunkin kirjoittajan toivomuksen mukaan.

— *Vieras kielisten sanojen käytöstä* on meitä ystävällisesti huomautettu. Tähän huomautamme puolestamme, että toiset kirjoittajistamme käyttävät sanat sellaisena kun ne asianomaisessa kielessä kirjoitetaan, toiset kirjoittajat mielukkaammin kirjoittavat ne suomalaiseen tekstiinsä, kun niitä täytyy käyttää, ääntämisen mukaan. Tämä ei tuone mitään haittaa lukijoille — vai kuinka?

— *„Ääniä haudan takaa“* — uusi kirjateos valmistunee jo muutamien päivien kuluttua painosta ja joudutetaan kirjansitojalle. Niitten, jotka aikovat kirjan saada 2: — markalla toimituksen kautta, tulee kiireesti tehdä tilauksensa, ennenkuin kirja levitetään kirja-

kauppoihin, jolloin sen hinta on: 2:50. Alennuksella saa kirjan toimitukselta senkautta, että kirjakauppain palkkiot y. m. jäävät pois hinnasta.

— *Tietosanakirjasta* tahtoisimme myöskin lausua jonkun sanan. Olemme selailleet ensimmäistä nidettä jonka olemme saaneet käsiimme (toimitukselle ei ole lähetetty) ja tehneet siinä muutamia huomioita, joittenka johdosta mielisimme tehdä muutamia kysymyksiä: Miksi siinä ei ole selitettynä kaikkia suomalaisessa kirjallisuudessa esiintyviä vieraskielisiä sanoja — vai onko Tietosanakirjan toimittajille kerrassaan tuntematonta, että suomen kielellä löytyy esim. laajahko teosofinen ja spiritualistinen kirjallisuus, jossa löytyy paljon vieraskielisiä sanoja ja „termiä“? Luulisimme toki, että nämät olisivat tärkeämpiä teoksessa selitettäväksi kun esim. sukupuuttoon kuolleista indiani-heimoista.

Ja vielä eräs toinen seikka: Ensimmäisessä niteessä on nimimerkki A. Gr. selittänyt *Aave-* sanaa, mutta tehnyt sen yksipuolisesti, yksilöllisen mielipiteensä mukaan ja nähtävästi tietämättömänä siitä, että maapalloomme löytyy miljooneja ihmisiä, joilla on *aaveesta vallan toisenlaiset käsitykset kuin hra A. Gr:llä.* „Kirveensä kiveen lyö“ herra A. Gr. selityksensä viimeisessä lauseessa: „Viime vuosisatoina aaveusko on tuntuvasti vähentynyt, vaikka se on saanut jonkinmoista tukea runoudesta (?) valitettavasti myöskin kansan- ja lasten kirjallisuudesta (?) sekä aivan viime aikoina spiritismistä*“.

Tämän lauseen kirjoittajalle on viime aikainen kehitys nähtävästi kerrassaan tuntematon joka tuntemattomuus osaltaan selittäneekin koko aave-sanan selityksen.

Käsittääksemme ei tällaisessa kirjassa, kun Tietosanakirja on, saisi esiintyä yksipuolisuutta selityksissä.

*) Kuinka on selitettävissä lauseessa löytyvä ristiriitaisuus; siinä nimittäin sanotaan, että „viime vuosisatoina on aaveusko *tuntuvasti* vähentynyt“, vaikka sitte ilmenee samassa lauseessa: „vaikka se on saanut jonkinmoista *tukea* runoudesta, valitettavasti myöskin kansan- ja lasten kirjallisuudesta, sekä aivan viime aikana spiritismistä.“

Se seikka, että spiritualistinen ja teosofinen kirjallisuus on Tietosanakirjan toimittajille näin tuntematonta, selittänee myöskin sen, ettei teoksesta ole mitään ilmoitettu „Spiri-

tistin“, enempää kuin „Tietäjänkään“ lukija kunnalle — vaikka ilmoituksia Tietosanakirjasta on näkynyt tilapäisissäkin julkaisuissa.

Spiritistisen Seuran

kokous pidetään sunnuntaina t. k. 21 p:ä klo 3 j. p. p. Wuorikatu 9.

Jäseneksi seuraan voidaan ilmoittautua kokouksen alussa.

Spiritistiset Luennot

Sunnuntaina Maalisk. 21 p:ä klo 2 j. p. p. Wuorik. 9 (ent. Koiton salissa) luennoi toimittaja Veikko Palomaa. Aine: Spiritistiset ilmiöt.

Oviraha kannetaan huoneenvuokraan 25 penniä.

A. AIRAKSISEN KIRJAPAINO

HÄMEENK. 2A

HELSINKI

PUHELIN 61 68

KAIKENLAATUISTA KIRJAPAINO-ALAAN KUULUVAA
TYÖTÄ SUORITETAAN NOPEAAN, AISTIKKAASTI JA
KOHTUULLISILLA HINNOILLA



Mitä on haudan tuolla puolen?

Mikä odottaa meitä n. k. kuoleman jälkeen?

Näitä kysymyksiä valaisee spiritismi.



Jotta kaikille selviäisi, että **SUKKELA** polkupyörät ja **TARMO** ompelukoneet ovat maailman parhaat, jonka on todistanut koneinsinööri, sekä käyttäjät, on teidän heti pyydettyä kuudettasataa n:oa käsittävä tavaruetteloni.

Jälleenmyyjille edulliset ehdot m. m. **300 mk. kultakello** palkkiona. Luettelo lähetetään maksutta.

Eino Louhivuori
Vaasa,

Kone-, Kello- ja Kultatavara-in kauppa.

Keski-Suomi, Suomalainen, Kaleva, Kaiku, Kansalainen, Satakunta, Suur-Savo, Mikkelin Sanomat, Otava, Savotar, Ilkka, Waasa, Wiipuri, Karjala, Aamulehti, Tampereen Sanomat, Uusi Aura ja Turun Sanomat 1 k. 4 siv. 50 mm.

UUSI KIRJATEOS:

**ÄÄNIÄ HAUDAN TAKAA
ELI
NÄKYMÄTÖIN MAAILMA**

ilmestyy tällä kuulla painosta noin 150 sivuisena. Kirjakauppahinta 2: 50. **Etukäteen tilaamalla** Spiritistin toimitukselta Helsingissä saadaan kirja 2: — mkalla.

Tilaukset tehtävät ajoissa!

Tilatkaa! Levittäkää!

**RIIPPU- —
— MATTOJA**

saa ostaa ja tilata 2 mkasta ylöspäin, sekä vanhoja korjataan. **G. PIETILÄINEN**
Kapteenink. 7 rappu H.

Ilmoittajat huomatkaa!

Tällä sivulla on tilaa ilmoituksille.
Käyttäkää tilaisuutta.